

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ ОБДАРОВАНОЇ ДИТИНИ НАПН УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ЦЕНТР «МАЛА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ»
КАФЕДРА UNESCO З НАУКОВОЇ ОСВІТИ
НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

ІННОВАЦІЙНІ ПРАКТИКИ НАУКОВОЇ ОСВІТИ

МАТЕРІАЛИ

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
8–11 грудня 2021 року*

Київ
2021

I-57 **Інноваційні практики наукової освіти** : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (Київ, 8–11 грудня 2021 р.). – Київ : Інститут обдарованої дитини НАПН України, 2021 – 570 с.

У збірник увійшли статті та тези учасників Всеукраїнської науково-практичної конференції «Інноваційні практики наукової освіти», метою якої є: дослідження проблематики, перспектив і способів впровадження наукової освіти, популяризація інноваційних практик.

Роботи учасників присвячені основним тематичним напрямам конференції:

- Інновації в освіті наукового спрямування: міжнародний досвід та світові тенденції
- Наукова освіта в Україні: розробка та впровадження інноваційних проєктів, програм, методик та технологій
- STEM та STEAM-освіта: сучасні тенденції та перспективи
- Музейна педагогіка як інноваційна педагогічна технологія
- Інформаційно-освітній простір: застосування інноваційних цифрових технологій

Видання призначене для науковців, управлінців освітньої галузі, викладачів закладів вищої освіти та педагогічних працівників усіх ланок системи освіти, магістрантів і студентів.

Статті подано в авторській редакції (збережено стилістику, орфографію та мову). Автори опублікованих матеріалів несуть відповідальність за точність наведених фактів, цитат, посилань на джерела тощо.

Гаранжа А. В. Використання інтерактивних методів навчання на заняттях з образотворчого мистецтва як засіб формування креативної особистості.....	105
Гаркуша Л. О. Музейна педагогіка як інноваційна методика освітнього процесу на уроках історії	107
Гелета Є. К. Інновації в освітньому процесі	111
Говор Ю. О. Методика використання ментальних карт на заняттях з української мови.....	111
Гонор О. Л. Розвиток музикальності дітей дошкільного віку шляхом упровадження нестандартних музичних технологій	115
Гонтар Д. А. Розвиток ключових учнівських компетентностей на уроках історії під час характеристики діяльності історичних персоналій з використанням інноваційних технологій, наукового підходу і технологій розвитку критичного мислення	117
Гонтарюк Н. О. Microlearning – новий онлайн-формат підготовки до успішного складання ЗНО з англійської мови.....	120
Горбань Л. В. Цифрове мистецтво як шлях до STEAM-професій	123
Гунтік К. Ю. Інноваційні технології як засіб формування мотивації у вивченні англійської мови у закладах професійної (професійно-технічної) освіти	128
Гура Т. Є. Супровід науково-дослідницької діяльності школярів: нові виклики професійної підготовки вчителів Нової української школи	131
Давиденко В. С. Змішане навчання: модель «ротація за станціями» її переваги та недоліки, особливості застосування на уроках в початковій школі	133
Демидова Є. В. Створення сучасного освітнього середовища під час викладання предмету «Основи мікробіології».....	137
Дзьоба В. М. STEM-уроки – шлях до різнобічного розвитку, виховання і соціалізації учня як особистості	142
Дмитрів Ю. М. Форми педагогічного супроводу в зарубіжній практиці домашньої освіти	144
Долгополов В. В. Розвиток в здобувачів освіти здоров'язбережувальних компетентностей на уроках захисту Вітчизни.....	146
Дубініна О. В., Ольшаний Ю. М. STEM-школа з побудови модульного оригамі, як ефективна методика формування математичної компетентності у обдарованої молоді	149
Дудник О. О. Впровадження STEAM-освіти під час формування мовленнєво-комунікативних компетентностей молодших школярів	152
Дука В. В. Формування єдиного інформаційного освітнього середовища закладу спеціальної освіти	155
Дяк Т. П. Наукове знання і наука як основа освіти	158
Єні О. С. Інформаційно-освітнє середовище, як системно організована сукупність засобів передавання інформації в інформаційному суспільстві.....	160
Єрмоєнко О. А. Адаптивні техніки діагностики та самодіагностики професійного розвитку магістранта	164
Забашта О. О. Технології змін і трансформації у сучасному закладі освіти: змішане та дистанційне навчання	169
Замелюк М. І., Яцик Т. О., Прокопюк І. А. Організація пошуково-дослідницької роботи дітей у системі екологічного виховання	171
Заюков І. В. Впровадження дуальної освіти при підготовці фахівців державної митної служби України	175
Зелінка Л. М. Проєкт як елемент STEM-технології в умовах інтеграції навчання природничо-математичних дисциплін	178
Зілюк Н. В., Сулімова Л. О. Критичне мислення на заняттях української мови та літератури як основа формування ключових компетентностей майбутніх педагогів	182
Іваницька Н. А. Форми та методи самооцінювання та взаємооцінювання учнів в умовах змішаного навчання.....	185
Іванова Н. В. Наукова освіта як вектор сучасності: теорія і практика.....	188
Ігнатишин В. В. Методичні аспекти аналізу результатів гідрогеологічних та геофізичних спостережень в сейсмонебезпечних зонах.....	189
Ільїна А. А. Наукова освіта: шлях і перспектива майбутнього.....	196

Інформаційно-освітнє середовище охоплює інформаційний та освітньо-розвивальний простір, інтегрує інформацію, отриману з різних джерел, сприяє розвитку творчості, самостійності й активності учнів, їхніх пізнавальних процесів, формуванню мотивації до саморозвитку, умінь спілкуватися і взаємодіяти з людьми та вдумливо працювати з новітніми технічними пристроями. Сучасні тенденції в системі освіти та суспільстві, загалом (технізація, інформатизація, віртуалізація), зумовлюють проникнення цих тенденцій у навчально-виховний процес закладів освіти та використання їхніх можливостей в освітніх цілях. Тому проблема створення інформаційно-освітнього середовища, як засобу розвитку дитини, є надзвичайно актуальною, оскільки воно є визначальним у формуванні успішної людини, сприяє всебічному розвитку учнів, вдало відповідає вимогам часу, виступає основою життєдіяльності будь-якого закладу освіти й орієнтується на запити й очікування дітей у реальному житті.

Висновки. Використання ІТ вимагає колективного виконання завдань у співпраці не тільки з викладачами, але й з однолітками, а можливість вільного доступу до інформації дає змогу сформувати власну незалежну та аргументовану думку учня з тієї чи іншої проблеми. Інформаційно-освітнє середовище є невід'ємною частиною комплексного використання ІКТ у сучасних НЗ. Саме воно забезпечує ефективність навчання – як змістовно, так і організаційно. Інформаційно-освітнє середовище дає змогу усунути територіальний бар'єр й активно використовувати можливості дистанційної освіти.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Панова А.Н. Образовательная среда как одно из условий развития личности / А.Н. Панова. [Электронный ресурс] – Режим доступа: www.t21.rgups.ru/doc2011/11/12.doc.
2. Биков В. Ю. Моделі організаційних систем відкритої освіти : монографія. К.: Атіка, 2009. 246 с.
3. Захарова И. Г. Формирование информационной образовательной среды высшего учебного заведения : автореф. дис. на соискание степени доктора пед. наук : спец. 13.00.01. Тюмень, 2003. 28 с.
4. Гордійчук Г. Б. Використання інформаційного освітнього середовища навчального закладу з метою професійної підготовки майбутніх фахівців / Г.Б. Гордійчук/Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України та ін.; [за ред. М.М. Козяра, Н.Г. Ничкало]. Львів : ЛДУ БЖД, 2015. С. 159-162.
5. Жук Ю. О. Теоретико-методологічні проблеми формування інформаційного освітнього простору України. Інформаційні технології і засоби навчання. 2007. №2. URL: <http://www.ime.edu.ua.net/em3/content/07zuoeei.htm>
6. Гуревич Р.С. Концептуальні засади інформатизації сучасної освіти. Інформаційно-телекомунікаційні технології в сучасній освіті: досвід, проблеми, перспективи : зб. наук. пр, 1. 2006. С.52–57.

УДК 378.046-021.67:378.041]-043.86(045)

Єрмоєнко О. А.,

д. пед. н., доцент, доцент кафедри педагогіки, психології, початкової освіти та менеджменту освіти, Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради, mishola@ukr.net

АДАПТИВНІ ТЕХНІКИ ДІАГНОСТИКИ ТА САМОДІАГНОСТИКИ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ МАГІСТРАНТА

У статті показано, що сучасна система підготовки магістрів має базуватися на адаптивних засадах. Важливим для адаптаційного процесу є використання діагностичних та самодіагностичних інструментів, за допомогою яких здійснюється визначення рівня розвитку особистості магістранта, його індивідуальна освітня траєкторія. Описано техніку SWOT-аналізу, що дозволяє викладачеві визначити стратегічний напрямок розвитку магістранта; техніку GROW, яка сприяє підвищенню ефективності в професійному зростанні магістранта. Зазначено, що плідна робота магістранта у напрямі самопізнання дозволяє набутти здатності до самотворення, саморозвитку та самоорганізації.

Ключові слова: магістр, підготовка, адаптація, діагностика, самодіагностика, SWOT-аналіз, техніка GROW.

The paper shows that the modern master's training system should be based on adaptive principles. It is important for the adaptation process to use diagnostic and self-diagnostic tools, by which the level of development of the graduate student's personality, his or her individual educational trajectory is determined. The paper describes the technique of SWOT-analysis which allows the teacher to determine the strategic direction of the graduate student's development, as well as the GROW technique, which improves the efficiency in the professional growth of graduate students. It has been noted that the fruitful work of the graduate student towards self-understanding allows to build the capacity for self-education, self-development and self-organization.

Key words: master's degree, training, adaptation, diagnostics, self-diagnostics, SWOT-analysis, GROW technique.

Сучасні освітні реформи суттєво впливають на специфіку підготовки магістрів. В освіті активізуються адаптивні процеси, що базуються на гнучкості та варіативності, пристосуванні до нових вимог, урахуванні мету та специфіку організації освітнього середовища. Очевидною стає необхідність переходу на адаптивну систему професійної підготовки магістрів, що дає можливість досягти оптимального рівня інтелектуального розвитку магістранта відповідно до його природних здібностей та індивідуальних нахилів, урахувати динамічність педагогічної взаємодії, спрямовувати його ресурси на самоосвіту та самоорганізацію. Слід зауважити, що адаптація відбувається за рахунок «спеціально створеної ситуації вибору для магістранта – комбінації найбільш вигідних напрямів дій з урахуванням ситуативних чинників зовнішнього середовища» [1, с. 101]. Процес адаптації, незважаючи на те, що він протікає за загальними законами, завжди індивідуальний, оскільки знаходиться в прямій залежності від власної поведінки або реакції тієї чи іншої особистості відповідно до умов її попередньої життєдіяльності.

Невід'ємним компонентом адаптивної системи професійної підготовки магістрів є діагностика, за допомогою якої можна визначити рівень розвитку особистості магістранта, а також результативність освітнього процесу. На основі діагностичних результатів прогнозуються можливі відхилення від індивідуальної траєкторії розвитку магістранта, коригується процес подальшого підвищення рівня професійної підготовки магістрів.

Галузь педагогічної науки, що використовує й адаптує методологічні принципи та методи соціології, психології, психодіагностики як суміжних наук про людину й суспільство, називають педагогічною діагностикою [2]. Педагогічна діагностика є підрозділом педагогіки, що вивчає принципи й методи розпізнавання та встановлення ознак, що характеризують нормальний або з відхилом від норм перебіг педагогічного процесу.

Педагогічна діагностика дозволяє встановити зворотний зв'язок викладача із магістрантом. Слід зауважити, що зворотний зв'язок надає інформацію не лише викладачеві, але й магістрантові про те, як він успішно засвоює освітню інформацію або на якому рівні засвоювання він знаходиться зараз. Важливим є те, що під час діагностування викладач отримує можливість здійснювати вплив на розвиток магістранта. Проте нашою метою є саморозвиток адаптивності магістранта як суб'єкта власної життєдіяльності. Тому вважаємо, що для побудови особистого шляху професійного розвитку магістрантові необхідно перейти на режим активного саморегулювання та самокорекції власної освітньої діяльності за допомогою самопізнання, використовуючи інструментарій самодіагностики.

На думку дослідника Л. Лавриченко [3], самодіагностика в широкому розумінні є спеціально організованою діяльністю людини, що спрямована на пізнання самого себе: вивчення аспектів індивідуальності, що недостатньо усвідомлені, пізнання власних здібностей, відмінностей, сильних та слабких сторін характеру, специфіки особистісного розвитку тощо. Важливим у самопізнанні є прийняття. Прийняття себе формує позитивне ставлення до себе як до особистості, яка поважає себе та здатна до самостійного, усвідомленого вибору, вірить у свої можливості та довіряє власній природі, здатна сприймати себе справжнього, без психологічних ігор та захисту [3, с. 121]. Підсумковим продуктом самопізнання є позитивна Я-концепція. Дослідник Р. Бернс Я-концепцію розуміє як сукупність усіх уявлень індивіда про самого себе, яка пов'язується з їхньою оцінкою. Завдяки активності самопізнання особистість перестає бути продуктом зовнішніх обставин, набуває здатності до самотворення, саморозвитку та самоактуалізації [4].

Ми поділяємо думку дослідників Т. Кириленко та О. Льошенко, які розглядають самопізнання як напрямок самодопомоги у власному розвитку. Автори підкреслюють, що для людини важливо усвідомлення власної своєрідності, розуміння індивідуальних задатків і обмежень. У процесі самопізнання людина відкриває в собі не тільки ті риси, що можуть бути розвинені, але й ті, що необхідно стримувати або корегувати. У дослідженні автори виокремлюють два аспекти самодопомоги: пізнавального характеру (емоційні та когнітивні компетенції особистості, які можуть розкриватися через емоційне та екопсихологічне самопізнання) та регулятивного характеру (спрямовані на самозміну особистості спираючись на самоаналіз та самостимулювання) [4, с. 68.].

Самопізнання може здійснюватися стихійно, проте самодіагностика передбачає цілеспрямованість, реалізується за допомогою спеціальних діагностичних методів, що дозволяють магістранту отримати об'єктивну та різнобічну інформацію про самого себе [3, с. 119].

Дослідник Т. Черкашина визначає самодіагностику як систему правил, методів, прийомів, що забезпечують особистісно-професійне самовдосконалення, підвищення рівня комунікативної культури. На основі самодіагностики можна виявити прихований потенціал магістранта, природні трансформації в структурі індивідуального ресурсу сил [5]. Автор підкреслює, що процедура самодіагностики виконує ряд логічно обґрунтованих функцій: гносеологічну: системне самоспостереження й самоаналіз емоційно-вольової та чуттєво-ментальної сфери в структурі індивідуального ресурсу сил у соціально напружених ситуаціях; аксіологічну: об'єктивна самооцінка особистісних проявів (чеснот і недоліків) у процесі поліфункціональних соціально значущих комунікацій; праксіологічну: самокорекція неповноцінних якостей

під час соціальних, професійних, міжособистісних комунікацій із використанням ментально-часових характеристик [5, с. 224].

Відзначимо, що в адаптивній системі підготовки магістрів акцент здійснюється на стимулюванні магістрантів до постійного проведення діагностики або самодіагностики, що можуть реалізуватися як у співпраці з викладачем, так і самостійно магістрантом. У зв'язку з цим, вважаємо за доцільне розглянути деякі техніки проведення педагогічної діагностики та самодіагностики. Зокрема, для здійснення педагогічного аналізу пропонуємо використовувати техніку SWOT-аналізу, що дозволяє визначити стратегічний напрям розвитку магістранта. Аббревіатура цього терміну має перші букви елементів аналізу й розшифровується як Strengths (сильні сторони); Weaknesses (слабкі сторони); Opportunities (можливості); Threats (загрози). Загалом, в основі цієї техніки аналізу покладена теорія М. Портера про конкурентоспроможність організацій у власній галузі [6]. Саме тому сучасні дослідники Т. Махиня, А. Волівач, Г. Хімічева та інші [7; 8] пропонують використовувати технологію SWOT-аналізу при стратегічному плануванні або аналізі діяльності закладу вищої освіти.

Стратегічною метою SWOT-аналізу є не проблема й не розв'язання проблеми, а розвиток. Саме тому, SWOT-аналіз допомагає викладачу виявити та оцінити всі чинники, що впливають на прийняття рішень в управлінні процесом підготовки магістрів, а також визначити їхні можливості розвитку. Проведення ефективного SWOT-аналізу вимагає фокусування на конкретному сегменті освітньої діяльності магістранта. Пропонуємо здійснювати аналіз за такою матрицею (див. рис. 1):

		Позитивний	Негативний
		Супутні фактори	Фактори, що перешкоджають
Зараз	Внутрішні фактори	СИЛЬНІ СТОРОНИ _____ _____ (перелік)	СЛАБКІ СТОРОНИ _____ _____ (перелік)
		S	W
Майбутнє	Зовнішні фактори	МОЖЛИВОСТІ _____ _____ (перелік)	ЗАГРОЗИ _____ _____ (перелік)
		O	T

Рис. 1. Матриця SWOT-аналізу.

Основою для SWOT-аналізу стає інформація: статистика, різноманітні дані, що в основному представлені через ситуаційний аналіз. До сильних та слабких сторін належать внутрішні аспекти, чинники та ресурси, що визначають сучасний стан професійної підготовки магістрів. Можливості та загрози – це зовнішні фактори та тенденції, що можуть вплинути на розвиток магістранта, але не перебувають під їхнім контролем. Можливості та загрози також відображають можливі майбутні зміни, викликані цими факторами.

Викладачеві необхідно провести логічний аналіз взаємозв'язків між елементами, визначити, як зменшити загрози або трансформувати їх у слабкі сторони, а можливості – трансформувати в сильні (рис. 2).

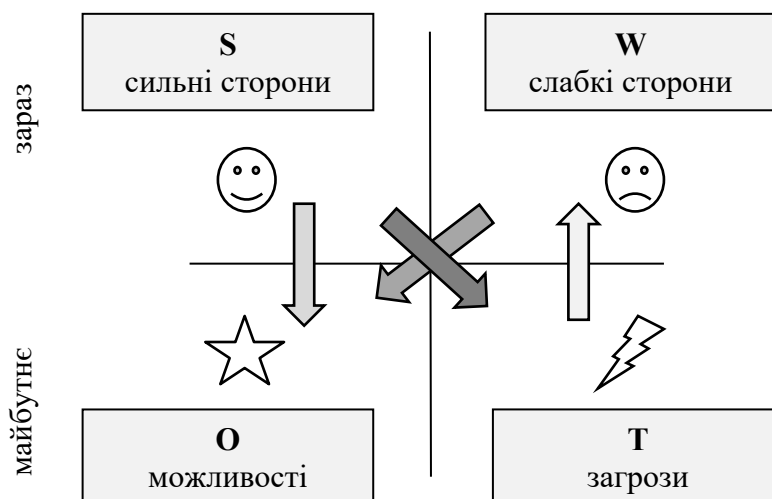

Рис. 2. Аналіз взаємозв'язків матриці.

Напряв SO демонструє задіяння сильних сторін, щоб скористатися перевагами можливостей. Напряв WO показує подолання слабких сторін із використанням переваги можливостей. Напряв ST – використання сильних сторін, щоб уникнути/знешкодити вплив загроз. Напряв WT позначає необхідний сценарій для зменшення чутливості впливу загроз і мінімізації слабких сторін.

Отже, представлена техніка проведення аналізу спрямована на первинну оцінку ситуації або аналіз уже наявної ситуації з метою виявлення найбільш сильних і слабких сторін у підготовці магістрів, а також загроз відносно неї ззовні й можливостей, що відкриваються для перегляду політики й місії підготовки магістрів. Також SWOT-аналіз можемо використовувати при розробці індивідуальних адаптивних сценаріїв разом із магістрантами, використовуючи метод генерації ідей – мозковий штурм. При проведенні SWOT-аналізу дозволяється залучення зовнішніх експертів (психологів, коучів) для більш об'єктивної оцінки.

Представимо *Фрагмент-1 щоденника індивідуального адаптивного сценарію* – покрокової стратегії адаптивної освітньої діяльності магістранта (див. табл. 1):

Таблиця 1

**Фрагмент-1 щоденника індивідуального адаптивного сценарію
підготовки магістра**

№ з/п	Джерело дослідження	Висновок. Рекомендації
1	2	3
	<i>Крок 2. Дослідження індивідуальних особливостей та мотивів магістранта – визначення сильних та слабких сторін студента (заповнюється магістрантом)</i>	
	<i>Самокоучинг за технікою SWOT-аналіз</i>	
6	<i>Сильні/Слабкі сторони</i>	
	<i>Мої можливості/ Загрози моїй меті та планам</i>	
	<i>Що я буду робити для того, щоб розвинути свої власні сильні сторони та зменшити загрози власним освітнім планам?</i>	<i>Власні роздуми</i>

Якщо магістрант проявляє активну самостійність, здатен сфокусуватися на своїх особистісних властивостях, діях, учинках, давати їм оцінку та відстежувати самостійно причинно-наслідкові зв'язки в отриманій інформації про себе, тоді варто дати йому можливість перейти до більш складного процесу самопізнання – самоаналізу.

Самоаналіз вимагає від особистості чималої рішучості та самодисципліни. Дослідники А. Брезденюк та Л. Подкоритова [9] зауважують, що самоаналіз, хоча і є внутрішнім психічним процесом, не відрізняється від інших життєвих ситуацій, що сприяють особистісному зростанню, тому що людина стає сильнішою, переборюючи труднощі, які є на її шляху пізнання себе.

На думку Л. Терлецької [10], самоаналіз представляє собою розгляд, вивчення своїх учинків, переживань, що передбачає виділення відповідних складових і визначення певних елементів, а також аналіз властивостей. Самоаналіз охоплює такі структурні компоненти, як відчуття, переживання, усвідомлення, опір, інсайт, прийняття, катарсис тощо. Автор зазначає, що самоаналіз – це важкий, поступовий процес, часом болісний і неприємний, який потребує всієї доступної конструктивної енергії. Тому самоаналіз вважають не тільки інтелектуальним процесом, а й емоційним.

До професійного самоаналізу належать такі методичні засоби, прийоми та форми навчання:

- опорні програми для ведення спостереження за своїми діями (або діями своїх колег) у професійно значущих ситуаціях із подальшим аналізом отриманих результатів;

- ведення записів у щоденнику, що фіксують реальні як навчальні, так і професійно значимі ситуації, стають предметом подальшого аналізу й осмислення;

- аудіо та відеозаписи проведення навчального заняття під час навчально-виробничої практики з подальшим його аналізом (або самоаналізом) і обговоренням;

- різноманітні ігрові прийоми (організаційно-діяльнісні ігри, імітаційні ігри та ін.), в основі яких – виконання учасниками певної ролі в розв'язанні змодельованої проблемної ситуації;

- кейс-метод – один із популярних активних методів навчання, що представляє собою ділову гру в мініатюрі. Цей метод базується, як правило, на реальній події з професійного життя та передбачає активний пошук розв'язання проблеми з подальшим обговоренням процесу й результату спільних дій усіх учасників [11, с. 76.].

Для проведення самоаналізу пропонуємо використати техніку GROW за Дж. Уїтмором. Аббревіатура цього терміну розшифровується: G – goal (мета), R – reality (реальність), O – options (параметри), W – will (воля) – це ключові точки, через які магістрантові необхідно пройти від постановки мети до виконання дії.

Суть техніки GROW полягає в тому, що магістрант починає аналізувати свій шлях розвитку з формування мети (goal), потім здійснює критичний погляд на реальний стан речей (reality), що дає йому можливість перейнятися ситуацією, в якій точці свого розвитку він зараз перебуває і де бажає опинитися. Потім відбувається огляд усіх можливих варіантів дій (options). Після обрання магістрантом відповідного варіанту (алгоритму дій), здійснюється найголовніший і завершальний крок – дії, або наміри (will) (див. табл. 2). Відтак, використовуючи техніку GROW, магістрант розвиває нові здібності та навички, які збільшують його ефективність у процесі професійної підготовки.

Таблиця 2

Фрагмент-2 щоденника індивідуального адаптивного сценарію підготовки магістрів

№ з/п	Джерело дослідження	Висновок. Рекомендації
1	2	3
1	<i>Техніка GROW</i>	
	<i>Goal – постановка мети:</i> У якому напрямі я хочу працювати? Чого я хочу? Яка моя довгострокова мета? Чи можу я виміряти мою мету? Чи дійсно я цього хочу?	<i>Відповіді магістрантів</i>
	<i>Reality – аналіз реальності:</i> У якій ситуації я зараз знаходжуся? Які ресурси я маю? Чого я побоююся? Що відбудеться, якщо я досягну бажаного? Хто ще може вплинути на ситуацію?	
	<i>Options – визначення можливостей для дії:</i> Що може допомогти мені у вирішенні освітніх питань? За яким методом я буду діяти? Що ще я можу зробити? Яке рішення/завдання для мене найприємніше?	
	<i>Will – те, що треба зробити (намір): "Що, коли, ким і заради чого?" буде робитися:</i> Що я обираю для досягнення освітньої мети? Як обрані варіанти працюють? Що допоможе досягненню освітньої мети? Яка самоорганізація та чи правильно я управляю часом для досягнення освітньої мети?	

Таким чином, проведення діагностики та самодіагностики з наступним аналізом та самоаналізом стану професійної підготовки магістрів дозволяє викладачам: визначити реальний рівень розвитку особистості магістранта, оцінити результативність освітнього процесу, відстежити відхилення від індивідуальної траєкторії розвитку магістранта; магістрантам: набути здатності до вивчення, адекватної оцінки й корекції власної діяльності, орієнтуватися на актуальні професійні завдання, визначити шляхи подальшого саморозвитку та самовдосконалення. Перспективи подальших досліджень вбачаємо у пошуку адаптивних технік самоорганізації магістрантів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Єрьоменко, О. А. (2020). Адаптивна система підготовки магістрів управління закладом освіти. Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: Педагогіка і психологія, 62, 97–103.
2. Галус, О. М. (2005). Індивідуалізація навчання в контексті адаптації студентів до пізнавальної діяльності у педагогічному ВНЗ. Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка, 20, 71–74.
3. Лавриченко, Л. М. (2019). Включення майбутніх педагогів у самодіагностику як педагогічна умова формування педагогічної компетентності. Особистісно-професійний розвиток майбутнього вчителя: матеріали III Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції. Вінниця, 119.
4. Кириленко, Т. С., Льюшенко, О. А. (2015). Аналіз самопізнання особистості в аспекті самопомоги. Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки, 1 (26), 66–74.
5. Черкашина, Т. В. (2016). Практичний аспект педагогічної системи самопізнання та особистісно-професійного самовдосконалення. Духовність особистості: методологія, теорія і практика, 2 (71), 218–227.
6. Москалець, М. М., Чумак, М. Є. (2016). Характеристика сутності, змісту, структури, форм і методів самоконтролю навчальної діяльності студентів. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 5: Педагогічні науки: реалії та перспективи, 53, 190–201.
7. Махиня, Т. А. (2015). Визначення сильних і слабких сторін діяльності навчального закладу у процесі дослідження його внутрішнього середовища. Народна освіта, 3 (27). URL: https://www.narodnaosvita.kiev.ua/?page_id=3641

8. Волівач, А. П., Хімичева, Г. І. (2018). Застосування SWOT-аналізу для оцінки ризиків діяльності ЗВО. Вісник інженерної академії України, 4 (28), 196-203.
9. Подкоритова, Л., Брезденюк, А. (2017). Самоаналіз як рефлексивний механізм професійного розвитку фахівців соціономічної сфери: термінологічний аналіз. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Психологічні науки, 5 (1), 114–118.
10. Терлецька, Л. Г. (2012). Процес самопізнання, його структура і роль у становленні особистості. Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки, 14, 152–158.
11. Шатковська, Г. (2011). Педагогічні технології фундаменталізації навчання. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Педагогіка. Соціальна робота, 22, 193–197.

Забашта О. О.,
«спеціаліст вищої категорії», вихователь-методист
Закладу дошкільної освіти (ясла-садок) № 16 Ізюмської міської ради
metodistidnz16@ukr.net

ТЕХНОЛОГІЇ ЗМІН І ТРАНСФОРМАЦІЇ У СУЧАСНОМУ ЗАКЛАДІ ОСВІТИ: ЗМІШАНЕ ТА ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ

Автором розкрито систему впровадження дистанційної роботи з педагогами, організацію дистанційного супроводу з вихованцями закладу дошкільної освіти та застосування якісної просвітницької роботи в період обмежувальних заходів. Представлений досвід роботи може бути поширений серед педагогічних працівників закладу дошкільної освіти.

Наш педагогічний колектив закладу дошкільної освіти ознайомився з новою формою роботи зі здобувачами освіти – дистанційною, під час карантину, через телефонні дзвінки, Viber – групи та сайт закладу, створену сторінку ЗДО № 16 в Facebook (адміністратор сторінки Оксана Забашта, вихователь-методист Закладу дошкільної освіти (ясла-садок) № 16 Ізюмської міської ради).

Слідкуйте за педагогічною роботою на нашій сторінці у Фейсбуці

[<https://www.facebook.com/groups/238823643960098/>]

В перші дні карантину головною роботою вихователя – методиста стало налагодження дистанційної роботи з педагогами, організація дистанційного навчання з вихованцями закладу дошкільної освіти, застосування якісної просвітницької роботи в період карантину.

QR-код нашої сторінки в соціальній мережі Facebook

Були надані онлайн-консультації (використовуючи платформу Google-meet) «Карантин – не перешкода!», «Як налагодити роботу віддалено», пам’ятка «9 порад для самоорганізації». Скоординована дистанційна робота педагогів відбувалась за допомогою індивідуального плану роботи педагога вдома (завдання – самоосвіта, робота з дітьми, взаємодія з батьками) та проаналізованого, опрацьованого звіту власної роботи.

Посилання на плани та звіти педагогів:

[<https://drive.google.com/file/d/1Q0F7WQHhfTAEX4Y0CWIUIYAc2ZIGciE/view?usp=sharing>],

[<https://drive.google.com/file/d/1i9598RVxR0xVLdYr9CY6C6giPP6F6aR/view?usp=sharing>],

[<https://drive.google.com/file/d/1Nw2tJtrmCuZuWTKBTelO8Sh5d7XBACjg/view?usp=sharing>]

Аналізуючи індивідуальні плани роботи педагогів, було виділено наступні пізнавальні платформи (сайти), які використовували педагоги найчастіше під час дистанційного навчання:

Музична абетка – Muzabetka.com,

- Кращі казки світу – Kazky-svitu.org.ua,
- Країна міркувань – child-thinking.com.ua,
- Канал «Освіта дитини XXI століття»,
- Науково-популярний журнал «Пізнавайка» - Piznavaika.org,
- Всеосвіта,
- На урок – naurok.com.ua,
- Kidsru.com,
- YouTube,
- Віртуальний методичний кабінет,
- Дзига (фізкультура),
- Малятам-дошкільнятам,

